

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ και ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΝΑ ΞΑΝΑΖΗΣΟΥΜΕ ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΜΑΣ

Η σημερινή Κυριακή, Κυριακή της Τυρινής όπως επικράτησε να λέγεται, είναι η τελευταία Κυριακή πριν την Μ. Τεσσαρακοστή. Από αύριο, καθαρά Δευτέρα, αρχίζουν οι εβδομάδες των Νηστειών, το Μ. Απόδειπνο, οι Προηγιασμένες, οι κατανυκτικοί Εσπερινοί και εισερχόμαστε πλέον στη Μ. Τεσσαρακοστή.

Η Μ. Τεσσαρακοστή στην αρχαία Εκκλησία ήταν, συν τοις άλλοις, μια περίοδος για κατάρτιση και προετοιμασία αυτών που επρόκειτο να βαπτισθούν. Τώρα όμως που επικράτησε ο νηπιοβαπτισμός και τα μωρά πρώτα βαπτίζονται και ύστερα υποτίθεται ότι κατηχούνται, το βασικό νόημα της Σαρακοστής είναι να ζήσουμε με ένταση τον πνευματικό αγώνα και να ξαναζήσουμε τις υποσχέσεις και τους όρκους, που δώσαμε στο βάπτισμα τότε με το στόμα του αναδόχου μας.

Ας θυμηθούμε το διάλογο μεταξύ ιερέως και αναδόχου που γίνεται πριν την τελετή του βαπτίσματος. Αφού διαβασθούν οι εξορκισμοί, δηλαδή οι ευχές που απομακρύνουν τα δαιμονικά πνεύματα από τον μέλλοντα να βαπτιστεί, ρωτά ο ιερέυς: «Αποτάσσει τω Σατανά; Και πάσι τοις έργοις αυτού; Και πάση τη λατρεία αυτού; Και πάση τη πομπή αυτού»; Και απαντά ο ανάδοχος «αποτάσσομαι». Κι αυτή η στιχομυθία γίνεται τρεις φορές. Και μετά ξαναρωτά ο ιερέυς: «Απετάξω τω Σατανά»; Και απαντά ο ανάδοχος «Απεταξάμην», κι αυτό τρεις φορές. Και τότε προστάζει ο ιερέυς: «Και εμφύσησον, και έμπτυσον αυτώ». Τι σημαίνει αυτή η προσταγή του ιερέως; Ότι κόβουμε οριστικά κάθε σχέση με τον Σατανά. Όταν κάποιος -που είχαν σχέσεις- συγκρουστούν στα σημεία, τότε φτύνει ό ένας τον άλλο, που δείχνει ότι δεν υπάρχει περίπτωση να τα ξαναβρουν και να συμφιλιωθούν.

Αφού φτύσει ο ανάδοχος προς τα κάτω, ο ιερέυς ξαναρωτά: «Συντάσσει τω Χριστώ»; «Συντάσσομαι» απαντά ο ανάδοχος και ξαναρωτά ο ιερέυς: «Συνετάξω τω Χριστώ»; Και ξαναπαντά ο ανάδοχος «Συνεταξάμην» κι όλα αυτά τρεις φορές πάλι. Και η τελευταία ερώτηση «Και πιστεύεις αυτώ»; Και η ανταπάντηση «Πιστεύω αυτώ, ως βασιλεί και Θεώ» και λέγει το «Πιστεύω». Θα ξαναρωτήσει ο ιερέυς «Συνετάξω τω Χριστώ»; «Συνεταξάμην» θα απαντήσει ο ανάδοχος και μετά νέα προσταγή του ιερέως: «Και προσκύνησον αυτώ», για να πει ο ανάδοχος: «Προσκυνώ Πατέρα, Υιόν, και Άγιον Πνεύμα, Τριάδα ομοούσιον και αχώριστον».

Όλα αυτά που υποσχθήκαμε τότε, αν τα εξετάσουμε λεπτομερώς, θα δούμε ότι τα παραβήκαμε και τα παραβαίνουμε συνεχώς. Οπότε η Εκκλησία φροντίζει με το όλο κλίμα και περιβάλλον της ιεράς αυτής περιόδου να μας φέρει στην κατάνυξη και από εκεί στη μετάνοια. Γι' αυτό το σημερινό αποστολικό ανάγνωσμα είναι ένα εγερτήριο σάλπισμα, για να σηκωθούμε από την ακηδία και την νάρκη και το Βαρούχειο ύπνο. Ας δούμε κάποια νοήματά του.

«Αδελφοί, νυν εγγύτερον ημών η σωτηρία ή ότε επιστεύσαμεν». Δηλαδή η Β΄ Παρουσία ή ο προσωπικός μας θάνατος, που θα φέρουν την πλήρη απολύτρωση και δικαίωση των πιστών, έχουν έρθει πιο κοντά, αφού πέρασε αρκετός χρόνος από

τότε που πιστέψαμε. «Βήμα-βήμα προς το μνήμα» λέγει ένα γνωμικό. Συνεπώς η υποδοχή του βασιλέως Χριστού επίκειται και είναι επί θύραις. Γι' αυτό ο Παύλος προειδοποιεί. «Η νύξ προέκοψεν, η δε ημέρα ήγγικεν. Αποθώμεθα ουν τα έργα του σκότους και ενδυσώμεθα τα όπλα του φωτός». Δηλαδή όπως όταν φεύγει η νύχτα αφήνουμε το κρεβάτι μας και την ανάπαυση μας και σηκωνόμαστε για να αρχίσουμε τα καθήκοντα και τις υποχρεώσεις μας, έτσι τώρα, που πέρασε η νύχτα της αμαρτίας, ο προηγούμενος άπιστος και αμαρτωλός βίος μας, ας αφήσουμε εντελώς τις αμαρτωλές πράξεις και ας πάρουμε τα όπλα του φωτός.

Ο άγιος Χρυσόστομος παρατηρεί ότι ενώ τα όπλα είναι βαριά, τα όπλα τα πνευματικά, επειδή είναι από φως, είναι ελαφρότατα. Εδώ ας θυμηθούμε αυτά που λέγει ο Χριστός στο κατά Ματθαίο ευαγγέλιο (11, 28-30). «Δεύτε προς με πάντες οι κοπιώντες και οι πεφορτισμένοι καγώ αναπαύσω υμάς. Άρατε τον ζυγόν μου εφ' ημάς και μάθετε απ' εμού, ότι πράος ειμί και ταπεινός τη καρδία και ευρήσετε ανάπαυσιν ταις ψυχαίς υμών. Ο ζυγός μου χρηστός και το φορτίον μου ελαφρόν εστί». Δηλαδή ο κατά Χριστόν βίος όσο κι αν φαίνεται κουραστικός και δύσκολος, εν τούτοις προσφέρει ανάπαυση και ξεκούραση. Και συνεχίζει ο Παύλος. «Ως εν ημέρα ευσημόνως περιπατήσωμεν, μη κώμοις και μέθαις, μη κοίταις και ασελγείαις, μη έριδι και ζήλω, αλλ' ενδύσασθε τον Κύριον Ιησούν Χριστόν, και της σαρκός πρόνοιαν μη ποιείσθε εις επιθυμίας».

«Ενδύσασθε τον Κύριον Ιησούν Χριστόν»! Να ξεντυθούμε τον παλιό άνθρωπο και να ντυθούμε τον Χριστό. Στις σκέψεις μας, στις επιθυμίες μας, στις επιδιώξεις μας, στις πράξεις μας, σε όλα. Να ζει ο Χριστός μέσα μας. Να γίνουμε ναός του, ενδιαίτημά του. Ας θυμηθούμε τα συγκινητικά εκείνα λόγια που ψάλλουμε μετά την βάπτιση και το χρίσμα. «Χιτώνα μοι παράσχου φωτεινόν, ο αναβαλλόμενος φως ως ιμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ο Θεός ημών». Και «Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδύσασθε. Αλληλουΐα». Το «Όσοι εις Χριστόν..» το ψάλλουμε αντί «Τρισαγίου» την ημέρα του Πάσχα, τα Χριστούγεννα και τα Φώτα, γιατί αυτές τις ημέρες βαπτίζοταν οι κατηχούμενοι.

Οι πρωτόπλαστοι με την παρακοή τους εξεδύθησαν την θεία δόξα, το άκτιστο φως. Δεν ήταν γυμνοί οι πρωτόπλαστοι, όπως νομίζουμε οι περισσότεροι. Ήταν ντυμένοι με τη θεία δόξα, τη δόξα του Χριστού. Στην αιώνια ζωή θα είμαστε επίσης γυμνοί από ρούχα, αλλά ντυμένοι και πάλι με τη θεία δόξα. Έχασαν λοιπόν οι πρωτόπλαστοι την θεία στολή και φθάσανε στο κατάντημα να ντυθούν με φύλλα και αργότερα με δέρματα ζώων!

Τώρα ο Θεός μας καλεί πάλι να πάρουμε την πρώτη στολή. «Εξενέγκατε την στολήν την πρώτην και ενδύσατε αυτόν» λέγει ο Θεός πατέρας στην παραβολή του Ασώτου (Λκ. 15,22). Και ντυνόμαστε αυτή την πρώτη στολή με το βάπτισμα. Η λευκή στολή των κατηχουμένων συμβολίζει την θεία δόξα. Ας θυμηθούμε στο Θαβώρ τα ρούχα του Χριστού ήταν λευκά σαν χιόνι. Όχι ότι ήταν το χρώμα των ρούχων, αλλά η θεία δόξα του Χριστού τα έκανε κατάλευκα.

«Και της σαρκός πρόνοιαν μη ποιείσθε εις επιθυμίας». Δεν απαγορεύει την φροντίδα του σώματος, αφού σε άλλα σημεία το επιβάλλει (πρβλ. Α' Τιμ. 5,23), αλλά την τρυφή και την ακρασία. Δεν εμποδίζει το ποτό, λέγει ο άγιος Χρυσόστομος, αλλά το μεθύσι, ούτε τον γάμο αλλά την ασέλγεια, ούτε την φροντίδα για τη σάρκα αλλά την φροντίδα προς ικανοποίηση κάθε επιθυμίας, δηλαδή την υπέρβαση της ανάγκης. Αυτό, όταν το κάνεις, παραδίδεις τον εαυτό σου στο καμίνι των επιθυμιών, που σε καίνε, χωρίς να σε λυτρώνουν.